

Ky dokument nuk është prova. Prova janë bajtët e ruajtur: HTML-ja e faqes, pamja e saj, dhe zinxhiri i hash-eve që i lidh. Kjo dëshmi është paraqitja e tyre, e prodhuar automatikisht. Verifikohet me kodin më poshtë **pa na pyetur ne**.

ARTIKULLI

TITULLI	Tri humbje dhe më afër fitores se kurrë: Pse 2027 mund të jetë viti i Marine Le Pen
ADRESA	https://www.gazetatema.net/bota/tri-humbje-dhe-me-afer-fitores-se-kurre-pse-2027-mund-te-jete-viti-i-marine-i585787
BURIMI	gazetatema.net
GJENDJA	online

KOHA

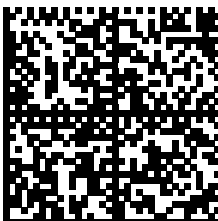
KAPUR NGA NE	13 shtator 2026, 11:11:34 UTC <i>Dritarja jonë e pasigurisë: ± 300 s — intervali me të cilin e kontrollojmë këtë burim.</i>
DEKLARUAR NGA PORTALI	13 shtator 2026, 11:10:00 UTC <i>Koha e deklaruar vjen nga pala që po vlerësohet. Ora jonë nuk preket prej saj, dhe të dyja shfaqen këtu të ndara.</i>

HASH-ET · SHA-256

PËRMBAJTJA	64b24daf284836fc0e0902c8dfdc247fbe354cb522101f50caef3f131bd3f348
TEKSTI	bc9aa3fd387105e4e70040cfd66f1adcf021ef9f4b0fdb6c93a6e84ea953790
PAMJA	9dc62a00f254918109e5fe3b212e7fd3f9f51ff2b1f8f51cce39b265c7b33189

ZINXHIRI I PROVËS

KJO HYRJE	19383ef52b89079bb0a66052015cf3e558bf87103b2f74c6a9f22dc6f01a6c20
E MËPARSHMJA	—
RRËNJA MERKLE	0af30820f7b02459c7b64c12b5c786d395234e674e10dcca03a9dded8bb3261e
ANKORIMI	submitted — dërguar, ende pa bllok <i>Deri te blloku, kjo provon integritetin, jo kohën.</i>

SKANOJE PËR TA VERIFIKUAR

Kodi të nxjerr te eksploruesi i STAMLES. Ai regjistër nuk është yni: nëse serveri ynë bie nesër, vula mbetet aty ku është.

Faqja tregon njërën nga tri gjendjet — **nuk u gjet**, **në radhë**, ose **e konfirmuar** me bllokun, rrënjën Merkle dhe transaksionin në Polygon. Krahazo hash-in që gjen atje me atë të shtypur më lart: nëse përputhen, kjo kapje ekzistonte para asaj ore, dhe ne nuk mund ta kishim ndryshuar pas saj.

<https://scan.stamles.eu/verify/19383ef52b89079bb0a66052015cf3e558bf87103b2f74c6a9f22dc6f01a6c20>

PAMJA E FAQES

Renderuar nga HTML-ja jonë e ruajtur, jo nga rrjeti. **Riprodhon kopjen tonë, jo pamjen e atëhershme:** stilet dhe imazhet e largëta mund të mos ekzistojnë më ose të kenë ndryshuar.

Motori: chromium-stored+assets · dritarja 1280×1024 px

- [Politika](#)
- [Sociale](#)
- [Kronika](#)
- [Ekonomia](#)
- [Editorial](#)
- [Antena](#)
- [Blog](#)
- [Rajoni](#)
- [Bota](#)
- [Kulturë](#)
- [Sport](#)
- [Lifestyle](#)

English

Built and Monetized by

[Kontakt](#)

English

ie [Tri humbje dhe më afër fitores se kurrë: Pse 2027 mund të jetë viti i Marine Le Pen](#) Çfare tshihet pas teorise se Prokurorise? Eksperti amerikan 'zberthen' rastin ndaj T'ha fundit

Tri humbje dhe më afër fitores se kurrë: Pse 2027 mund të jetë viti i Marine Le Pen

13 Shtator 2026, 13:10 Bota TEMA

Marine Le Pen hyn në garën presidenciale të vitit 2027 në një pozicion që dikur do të dukej i vështirë për t'u arritur. Ajo e ka humbur tashmë garën presidenciale tre herë.

Në korrik, Gjykata e Apelit e Parisit mbështeti dënimin e saj për keqpërdorim të fondeve të Parlamentit Europian. Partia e saj, Rassemblement National e ekstremit të djathtë, ose RN, ndërkohë ka nxjerrë në pah Jordan Bardellën, një udhëheqës më të ri që mund të bëjë sondazhe po aq mirë sa ajo dhe që kultivon gjithnjë e më shumë një identitet politik të vetin.

Megjithatë, Le Pen e fillon fushatën shumë përpara çdo kandidati tjetër të mundshëm.

Në zemër të trashëgimisë politike të Emmanuel Macronit qëndron një ironi.

Fitorja e tij në vitin 2017 shkatërroi sistemin partiak që kishte qeverisur Francën për dekada të tëra. Partia Socialiste dhe e djathta tradicionale kishin alternuar në pushtet në pjesën më të madhe të Republikës së Pestë. Asnjëra nuk arriti në balotazhin presidencial atë vit. Në vend të kësaj, Macron mblodhi pjesën më të madhe të qendrës së djathtë të moderuar pas një force të re politike dhe argumentoi se ndarja e vjetër midis të majtës dhe të djathtës ishte bërë e vjetëruar.

Duke dobësuar partitë që tradicionalisht kishin zënë hapësirën midis qendrës qeverisëse dhe ekstremeve, Macron forcoi gjithashtu pozicionin e forcave që e kundërshtonin nga jashtë saj.

Macronizmi dhe Le Penizmi si pasojë u bënë pole politike që strukturonin reciprokisht. Macroni mund ta paraqiste veten si barriera evropiane, liberale dhe republikane kundër nacionalizmit. Le Peni mund ta paraqiste veten si alternativa kryesore ndaj një rendi politik që identifikojë gjithnjë e më shumë me Macronin.

Kjo i përshtatej të dyja palëve në aspektin zgjedhor.

Macron e mundi dy herë, por çdo fushatë në të cilën Pallati Elize e portretizoi Le Pen si kërcënimin kryesor, përforcoi gjithashtu statusin e saj si konkurrenten e saj kryesore. Deri në vitin 2022, balotazhi i tyre i dytë radhazi nuk dukej më si një aksident. Duket si struktura e re e politikës presidenciale franceze.

Kontrasti me Jean Marie Le Pen është i dukshëm.

Kualifikimi i tij për raundin e dytë në vitin 2002 u trajtua si një emergjencë politike kombëtare. Jacques Chirac më pas fitoi me më shumë se 82% të votave. Marine Le Pen u kualifikua në vitin 2017 dhe përsëri në vitin 2022. Humbjet e saj të përsëritura, në parim, duhet ta kishin dobësuar atë. Ato gjithashtu prodhuan diçka më të dobishme: njohjen presidenciale.

Për një kandidate të zakonshme, humbja tre herë mund të sinjalizojë lodhje. Për Le Pen, këto humbje tregojnë gjithashtu se ajo i afrohet vazhdimisht Pallatit Elize më shumë se pothuajse kushdo tjetër.

Ndërkohë, sistemi përreth saj është bërë më pak koherent. Sistemi partiak francez është i fragmentuar, por karakterizohet gjithnjë e më shumë nga dominimi i një force politike, RN-së, sepse asnjë nga konkurrentët e saj nuk zotëron një pozicion elektoral të krahaseshëm. Partitë e vjetra qeverisëse mbeten të pakësuar, kampi i Macronit ka luftuar për t'u bërë një organizatë politike e qëndrueshme e pavarur nga themeluesi i saj, dhe e majta mbetet e ndarë si për lidhshirësin ashtu edhe për strategjinë.

Prandaj, Le Pen nuk është më thjesht kandidatja e një lëvizjeje të jashtme që përpiqet të imponojë rrugën e saj në politikën franceze. Ajo përfaqëson bllokun e saj më të konsoliduar elektoral.

Macron do të largohet nga Pallati Elize në vitin 2027 sepse Kushtetuta e pengon atë të kandidojë për një mandat të tretë radhazi, dhe Le Pen nuk ka qenë kurrë më afër të jetë banorja e ardhshme e Pallatit Elize.

Shpjegimi ekonomik për forcën e Le Pen kërkon më shumë kujdes sesa sugjeron ndonjëherë gjuha e "rënies" franceze.

Franca nuk është një ekonomi në kolaps. Ajo mbetet një nga ekonomitë më të mëdha të Evropës, me infrastrukturë të fortë, produktivitet të lartë në shumë sektorë, aftësi të mëdha industriale dhe investime të konsiderueshme të huaja. Edhe pas një viti të vështirë, Franca mbeti destinacioni kryesor i Evropës për nga numri i projekteve të investimeve të huaja në vitin 2025.

Megjithatë, drejtimi është më pak qetësues.

EY regjistroi një rënie prej 17% në projekte të tilla vitin e kaluar, ndërsa disa konkurrentë evropianë fituan terren, dhe investitorët gjithnjë e më shumë identifikuan stabilitetin politik, parashikueshmërinë rregullatore dhe kostot midis dobësive të Francës.

Ndërkohë, problemi politik i Francës nuk është mungesa e burimeve apo dobësitë e mundshme të identifikuar nga analistët financiarë. Është gjithnjë e më shumë distanca midis burimeve që zotëron vendi dhe asaj që qytetarët besojnë se marrin prej tyre.

Franca kombinon taksat e larta dhe shpenzimet e gjera publike me pritjet përkatësisht të larta nga shteti. Qytetarët presin spitale dhe shkolla funksionale, transport të besueshëm, pensione, policim dhe një shkallë barazie midis territoreve.

Kur këto shërbime duken më pak të besueshme, ndërsa borxhi mbetet i lartë dhe qeveritë e njëpasnjëshme përpiqen të miratojnë buxhete ose të mbajnë shumicën parlamentare, pakënaqësia ngre pikëpyetje nëse shteti mbetet i aftë të përmbushë premtimet e tij.

Pavarësisht një dënimi nga gjykata dhe një rivali më të ri

Marine Le Pen e ka kaluar pjesën më të madhe të lidhshirësin të saj duke ndjekur atë që francezët e quajnë dédiabolization, përjekja për të hequr stigmën e trashëguar nga babai i saj dhe Fronti i vjetër Nacional. Ajo e përjashtoi Jean Marie Le Pen nga partia, braktisi disa nga gjuhët e tij më provokuese, ndryshoi emrin e organizatës dhe e profesionalizoi prezantimin e saj publik.

Republika Republikane vazhdon të mbrojë qëndrimet mbi imigracionin, kombësinë dhe "preferencën kombëtare" që mbeten shumë larg konsensusit të vjetër qeverisës.

Normalizimi gradualisht është bërë reciprok.

Jeta politike franceze ka ndryshuar gjithashtu marrëdhënien e saj me Republikën e Republikës (RN). Pesëmbëdhjetë vjet fushatash presidenciale, paraqitjesh televizive, debatesh parlamentare dhe fitoresh elektorale i kanë dhënë progresivisht RN-së legjitimitet institucional. Më pas, RN-ja fitoi diçka që Fronti i vjetër Nacional rrallë e kishte: legjitimitet institucional.

Fitoi komuna. Dërgoi 89 deputetë në Asambleen Kombëtare në vitin 2022. Prania e saj parlamentare u rrit përsëri pas zgjedhjeve të vitit 2024. Politikanët e saj u bënë pjesëmarrës të rregullt në jetën institucionale dhe jo të huaj të përhershëm në të.

Votuesit francezë e kanë parë debatin e Marine Le Pen në dy zgjedhjet presidenciale kundër Macron. Ata e kanë parë humbjen e saj. Ata e kanë parë rikthimin e saj.

Republika e Finlandës nuk është bërë domosdoshmërisht e moderuar, por është bërë e zakonshme.

Situata ligjore e Le Pen, në teori, duhet ta kishte ndërprerë këtë përparim.

Gjykata e Apelit e Parisit mbështeti dënimin e saj në korrik për keqpërdorim të fondeve të Parlamentit Evropian dhe e dënoi me tre vjet burg, dy vjet me kusht dhe një për t'u vuajtur nën monitorim elektronik, së bashku me një gjobë prej 100,000 eurosh.

Gjykata e uli dënimin e saj për shkak të mospërshtatshmërisë në 45 muaj, 30 prej të cilëve të pezulluar, që do të thotë se pjesa efektive e dënimit ishte vuajtur tashmë dhe nuk e pengonte më të kandidonte në vitin 2027. Le Pen menjëherë konfirmoi kandidaturën e saj dhe apeloj në Gjykatën e Kasacionit.

Siç qëndrojnë gjërat, ajo mbetet e kualifikuar, megjithëse procesi ligjor nuk ka mbaruar.

Rezultati e lë atë në një pozicion të veçantë politikisht. Ajo nuk u lirua nga akuzat, por as nuk u hoq nga zgjedhjet.

Kjo u lejon mbështetësve besnikë të interpretojnë procedurat përmes një narrative ekzistuese populiste, në të cilën institucionet kërkojnë t'i pengojnë votuesit të bëjnë zgjedhjen e tyre.

Le Pen gjithnjë e më shumë paraqet kufizime institucionale pikërisht në këto terma, duke e trajtuar sovranitetin popullor si një burim konkurrues të legjitimitetit. Megjithatë, provat nuk justifikojnë supozimin se bindja ka krijuar një efekt të gjerë martiri.

Sondazhi i Ipsos i shtatorit sugjeron polarizim. Baza e saj elektorale mbetet jashtëzakonisht besnike, por pothuajse gjysma e votuesve vazhdojnë të thonë se ajo i shqetëson shumë.

Jordan Bardella krijon një sfidë të ndryshme për pozicionin e saj personal.

Ngjitja e tij fillimisht duket se minon idenë se vetë Le Pen ruan një tërheqje të jashtëzakonshme. Ai është më i ri, mbart më pak nga bagazhi historik i familjes Le Pen dhe ka treguar se mund ta barazojë ose herë pas here ta tejkalojë atë në sondazhet presidenciale. Normalizimi i mëtejshëm i RN mund të kërkojë që Marine Le Pen të tërhiqet.

Por shfaqja e Bardelës mund të funksionojë në të dyja drejtimet.

Për pjesën më të madhe të historisë së Frontit Kombëtar, lëvizja dukej e pandashme nga një familje e vetme. Bardella demonstroi se RN mund të nxjerrë një udhëheqës të njohur në nivel kombëtar pa mbiemrin Le Pen.

Si pasojë, partia duket më pak si një mjet familjar dhe më shumë si një institucion politik i qëndrueshëm me një mekanizëm trashëgimie më vete.

Burri që vërtetohet se Marine Le Pen është e zëvendësueshme, mund ta bëjë kandidaturën e saj të duket më pak e rrezikshme, sepse një fitore e RN nuk nënkupton më besimin e vendit të një lëvizjeje e varur tërësisht nga një individ.

Marrëdhënia e tyre nuk është pa tensione.

Kohët e fundit, Bardella është distancuar nga elementët e programit të Le Pen për pensionet dhe ndalimin e propozuar të shamive islamike në publik, duke përforcuar përshtypjen se ai po zhvillon një profil disi të ndryshëm, më ortodoks ekonomikisht. Por kjo divergjencë zbulon gjithashtu se sa larg ka udhëtuar Republika Republikane. Tani mund të përmbajë stile të ndryshme politike brenda të njëjtit lidhësi kombëtar.

Bardella është pasardhësja, polica e sigurimit dhe gjithnjë e më shumë rivalja e Le Pen.

Ai është gjithashtu dëshmi se elektorati i RN-së nuk mund të reduktohet më në besnikëri personale ndaj Marine Le Pen.

Kjo është ndoshta pika më e rëndësishme për të kuptuar pozicionin e saj shtatë muaj para zgjedhjeve.

Një kandidate presidenciale franceze nuk ka nevojë për entuziazëm mazhoritar në raundin e parë. Le Pen ka nevojë që blloku i saj politik të mbetet më koheziv se ata që konkurrojnë me të, të kualifikohet lehtësisht për raundin e dytë dhe më pas të parandalojë pjesën tjetër të elektoratit të koordinohet në mënyrë efektive sa për ta ndaluar atë.

Këtu është vendi ku avantazhi i saj aktual bëhet strukturor.

Të dhënat i japin asaj një rezultat midis 34% dhe 36% në raundin e parë, ndërsa konkurrentët e saj mbeten shumë prapa dhe të ndarë midis disa familjeve politike.

Mbështetja e saj është jashtëzakonisht e transferueshme nga një zgjedhje në tjetrën: më shumë se nëntë nga dhjetë votues të saj të vitit 2022 aktualisht synojnë të kthehen tek ajo.

Prandaj, pozicioni i saj është i fortë, por fitorja nuk është e pashmangshme.

Një pjesë e madhe e vendit ende e refuzon atë.

Dërimi i saj mund të bëhet më dëmtes gjatë një fushate aktuale. Bardella përfundimisht mund të dëshmojë si një kandidate më e fortë e RN-së. Një kundërshtar i besueshëm nga qendra, qendra e djathtë ose e majta mund të konsolidojë ende votuesit që aktualisht ndajnë pak gjëra përveç kundërshtimit të tyre ndaj Le Pen. Avantazhi më i madh i Le Pen nuk është se shumica e votuesve francezë e duan atë në mënyrë aktive, por se kundërshtarët e saj mund të kenë vështirësi të organizojnë një shumicë kundër saj.

Për pjesën më të madhe të karrierës së Marine Le Pen, barra mbeti mbi të.

Ajo duhej të bindte mjaftueshëm votues se ajo dhe partia e saj ishin mjaftueshëm të pranueshëm për të qeverisur Francën. Pas tre humbjeve presidenciale, institucionalizimit të RN-së, rënies së sistemit të vjetër partiak dhe viteve të frustrimit ekonomik dhe politik, një pjesë e kësaj barre është zhvendosur diku tjetër.

Kundërshtarët e saj tani duhet t'i bindin votuesit jo vetëm se Marine Le Pen përfaqëson një rrezik, por edhe se bashkimi për të parandaluar presidencën e saj ofron diçka më të sigurt dhe më të besueshme në këmbim.

Avantazhi i Le Pen nuk është se Franca e ka përqaftuar, por se makineria e vjetër për ta ndaluar atë është dobësuar. Në vitin 2027, kundërshtarët e saj mund të zbulojnë se frika nga Republika e Re nuk është më e mjaftueshme për të ndërtuar një shumicë.

Lini një Përgjigje

Koment *

Emër *

POSTOJE KOMENTIN

A mund t'i mbijetojë tregu i naftës një lufte të përhjetshme me Iranin?

12:40 Bota

Pamja këtu është e ri-koduar për ta futur në dokument. Artefakti autoritar është skedari WebP i ruajtur, dhe hash-i i tij është ai i shtypur te faqja e parë — pra dallimi është i verifikueshëm, jo i fshehur.